



[* si@schillerinstitut.dk](mailto:si@schillerinstitut.dk) * www.schillerinstitut.dk *

Aftenen før præsident Trumps strategiske rejse til Asien: På trods af en verden i fare, blomstrer »Silkevejsånden«

Schiller Institut Nyt Paradigme Webcast med Helga Zepp-LaRouche, 2. nov., 2017; dansk udskrift

<https://www.youtube.com/watch?v=J-69znVUT3o>



Helga Zepp-LaRouche, stifter af og formand for Schiller Institutet, 2. nov., 2017.

Interviewer Harley Schlanger: Jeg er Harley Schlanger fra Schiller Institutet, og jeg vil gerne byde jer velkommen til denne uges webcast med Helga Zepp-LaRouche.

Helga, dette har været en ekstraordinær uge med afgørende, strategiske udviklinger, der, som det ofte er tilfældet, er blevet holdt skjult for de fleste mennesker i Vesten. Lad os begynde med det faktum, at præsident Trump skal rejse til Asien om et par dage, og den 8. nov. har han et afgørende møde med præsident Xi Jinping. I går kom præsident Xi med et meget signifikant budskab, hvor han sagde, han så frem til muligheden for at samarbejde med USA på »win-win«-basis.

Der er alle mulige kinesiske aktiviteter, inklusive den russiske premierminister Medvedevs besøg i Kina, udviklinger omkring Silkevejen i Ukraine, Portugal og andre steder. Men, i ét af dine tidligere webcasts forudsagde du, at der finder en bestræbelse sted på at stoppe dette i at finde sted, og vi så med Mueller-interventionen, den særlige anklager – den juridiske morder Robert Mueller – at han kom med en virkelig svindelagtig række anklageskrifter mandag i denne uge mod Paul Manafort og hans assistent, Gates; og dernæst, denne klassiske, britiske FBI-stingoperation (en overlagt, vildledende operation) med George Papadopoulos. Og på det helt rigtige stikord gik David Gergen på CNN og sagde, præsident Trump ikke burde rejse til Asien midt i alt dette.

Hvor står tingene i talende stund?

Helga Zepp-LaRouche: Det er meget dramatisk, og meget forhåbningsfuldt. For det første, så mener jeg, at begge præsidenter, præsident Trump og præsident Xi, har forhåndssignaleret deres bedste hensigter forud for topmødet, om at skabe dette gennembrud. Præsident Trump gav et ekstremt interessant interview til Fox Tv's Lou Dobbs, hvor han sagde, at han forventer, at relationen mellem USA og Kina vil være absolut storslået; at Kina

er et storslået land, og at han har en fremragende relation med præsident Xi Jinping.

Dernæst havde præsident Xi på sin side et møde, hvor han talte for Tsinghua-universitetet, som er et særdeles prestigøst universitet i Beijing, og hvor han sagde, at han skuer 'langt fremad og sigter højt' i relationen med USA. Dette er, mener jeg, faktisk et særdeles interessant begreb. Man kan også sige, at det er en »vision« – at »skue langt fremad og sigte højt«, og jeg kunne ikke lade være med at sammenligne det med [den tyske] kansler Merkels politiske fremgangsmåde, med »små skridt«. Hun har endda sagt, at man kun kan styre fremefter så langt, som man kan se.

Se, det er en temmelig stor forskel i fremgangsmåde. Og det kommer selvfølgelig umiddelbart efter KKP's 19. Nationalkongres, hvor Xi Jinping lykkedes med at forene hele partiet bag sin vision om Bælte & Vej Initiativet, for ideen om et fællesskab – eller samfund – for menneskehedens fælles fremtid; og han sagde, at dette vil blive diskuteret i mødet med præsident Trump. Så jeg mener, at der er tegn på, at relationerne mellem de to, vigtigste lande i verden vil vise sig at være positive. Jeg er meget, meget forhåbningsfuld.

Jeg mener, at de vestlige medier simpelt hen er latterlige. Jeg sad og så på især den tyske dækning af det, der foregår i USA, og det var lige som om, FBI kørte de tyske medier! For de rapporterer kun den ene side, som er Obamas efterretningssamfunds side, og de rapporterer overhovedet ikke, hvad Trump faktisk siger. Og de rapporterer selvfølgelig intet som helst om dette forestående besøg.

Så jeg mener, der venter folk en stor overraskelse, for jeg mener, disse begivenheder ikke kan holdes skjult, og jeg har meget store forhåbninger til, at de vil blive meget positive.

Schlanger: Vi har, som jeg nævnte i begyndelsen, også et meget aktivt, kinesisk engagement i verden. Der er

Redaktion: Tom Gillesberg (ansvh.); Anne Stjernstrøm * KONTAKT OS:

Skt. Knuds Vej 11, kld. t.v., 1903 Frederiksberg C, tlf.: 35 43 00 33 * Eget tryk * Støt Schiller Institutets arbejde:
Medlemskab: 1 år: 500 kr., 3 mdr. Intro: 100 kr. * Giro: 564-8408, Homebanking: 1551-5648408

udviklinger i Portugal med den Maritime Silkevej og med Ukraine som et muligt transitpunkt ind i Europa. Og der er for øvrigt også en vigtig diskussion, der finder sted mellem Indien og Kina: Hvad kan du fortælle os om det?

Zepp-LaRouche: Jeg mener, præsident Xi har et overordnet design for at overvinde alle spændinger. For, konceptet med »win-win« gælder for hvert eneste land, og man kan f.eks. se det i det faktum, at Japan, hvis premierminister Abe bevæger sig nærmere til at arbejde sammen med Kina og Bælte & Vej Initiativet. Og det samme gælder for Indien, der indtil for ganske nylig havde denne grænsekonflikt i Doklam, hvor de faktisk havde et opgør mellem de to siders militær, og dette er tilsyneladende med held blevet neddæmpet, og relationerne mellem Kina og Indien er nu meget forbedret.

Dernæst, så har Ruslands premierminister Medvedev selvfølgelig netop været i Beijing, hvor han mødtes med præsident Xi Jinping og premierminister Li Keqiang og andre, og de talte om at integrere den Nye Silkevej, Bælte & Vej Initiativet, med den Eurasiske Økonomiske Union; og de talte endda om at skabe en »Silkevej over isen« ved at gå sammen i bestræbelserne på at udvikle det arktiske område. Så der er alle mulige former for bestræbelser for at overvinde spændinger i alle mulige konflikter, og jeg mener, der foreligger et overordnet design bag alt dette, og som er ideen om at bevæge hele verdenssamfundet op på et højere niveau af relationer blandt alle nationer og overvinde geopolitik.

Jeg mener, at dette er noget, de fleste mennesker end ikke er begyndt at tænke over. Jeg mener, at dette virkelig er et revolutionerende, nyt koncept, hvor man overvinder geopolitik ved at finde et samarbejde i den andens interesse og således faktisk forener hele menneskeheden. Og jeg ved ikke, om det vil lykkes, for der er jo betydningsfulde kræfter, der går imod det, men jeg mener, at der ikke kan herske nogen tvivl om Kinas, om Xi Jinpings, hensigt om at etablere en sådan ny model for relationer.

Jeg mener, at folk, der ligesom er hjernevasket af de vestlige medier, og det, vi ofte finder i gaderne, ved vore informationsborde, hvor folk siger, »Åh, jeg stoler ikke på kineserne«; jeg ville bede disse mennesker om simpelt hen at undersøge tingene lidt og gøre sig mere bekendt med det, som er kinesernes overordnede plan, og ikke lade sig nøje med mediernes rapporter imod Kina. Hvorfor skulle folk tro på medierne om Kina, når disse medier så åbenlyst lyver om så mange andre spørgsmål? Så jeg ville ønske, at tilhørerne – I – åbner jeres tanker og åbner jeres hjerter og selv finder ud af det. For jeg mener, at det, vi i øjeblikket er vidne til, er en af de mest exceptionelle forandringer i menneskets historie: For, hvis denne kinesiske model lykkes, så ville faren for krig og faren for den menneskelige races udslættelse gennem anvendelse af atomvåben, f.eks., for altid være overvundet. Og det er ganske bestemt noget, jeg mener, det er værd at forsøge at opnå.

Schlanger: I sidste uge nævnte du, at direktøren for Caterpillar, som er et firma, der fremstiller tungt maskinudstyr til landbrug og byggesektor, sagde, at han er me-

get optimistisk mht. en amerikansk rolle i den Nye Silkevej. Der er nu også en ledende person, Joseph Nye, en professor ved Harvard og en person, der er inden for institutionerne; han er kommet frem og har sagt, at han er tilhænger af amerikansk samarbejde med Kina. Hvad er det, som de neokonservative og de neoliberale i etablisementet er så bange for mht. et amerikansk-kinesisk samarbejde?

Zepp-LaRouche: Det er ganske klart, at den kinesiske model, der også reflekteres i de nye bankinstitutioner, såsom Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB), BRIKS-landenes Ny Udviklingsbank, Silkevejsfonden og mange lignende institutioner; de er udtrykkeligt orienteret mod investering i realøkonomien. Og snarere end at se på dette fremvoksende system for alternative kreditinstitutioner som en redning, som noget, der sluttelig endda kunne vise sig at være en redningsbåd, når det næste finanskrak rammer – hvilket kan ske, hvornår, det skal være – så ser de på dette som en trussel. For, som I ser, så var hele det vestlige system, især, som det voksede frem efter Sovjetunionens kollaps, baseret på ideen om en unipolær verden, baseret på den angloamerikanske »særlige relation«, der kørte verden gennem finansiell kontrol af det dollar-dominerede system.

Dette system fungerede naturligvis rigtig godt for nogle mennesker, for de blev rigere og rigere – jeg mener, totalt skamløst rige milliardærer, tocifrede milliardærer, alt imens flertallet af mennesker, eller en større del af folk, blev fattigere, og middelklassen var bange for at blive kørt ud på et sidespor; så disse mennesker forsvarede dette system, for det er, hvad deres privilegier er baseret på, det er, hvad deres penge knytter sig til. De ser på den idé, at Kina promoverer en model, der virkelig er helliget til det almene vel – ikke blot det kinesiske folks almene velfærd, men meget udtrykkeligt investerer i folk og i lande, der blev ladet tilbage af det transatlantiske finanssystem. De udsteder kredit til infrastruktur, industri-parker, landbrug, og dette er selvsagt en mere attraktiv model. Så i stedet for at sige, »OK, lad os erkende den kendsgerning, at den vestlige model ikke fungerede, den førte til alle mulige oprør, den førte til Brexit, den førte til, at Hillary Clinton tabte valget; den førte til fremvæksten af populistiske partier i Europa; og den bidrager faktisk til opløsningen af EU i et temmelig overraskende tempo, hvis man ser på Spanien, hvis man ser på situationen i andre områder, såsom Østeuropa, f.eks. Så den havde alle disse bivirkninger; men snarere end at reflektere på det og ændre det, og måske tilpasse sig de nye tilbud, så er de fast besluttet på at gå imod det gennem de gamle tricks, løgne, fælder og kup, hvis de kan; og det er grunden til, at de ikke vil opgive.

Jeg mener, det er en lille elite, men i mange lande, som de personer, der går efter Trump i USA, er de afgjort fast besluttet på ikke at lade dette nye system vokse frem, og vi har i Europa, desværre, folk med den samme tankegang. Men de har nu vanskeligheder, efter min mening.

Schlanger: Lad os et øjeblik vende opmærksomheden mod de seneste udviklinger i USA omkring dette: Jeg vil især gerne fokusere på denne aftale med denne person

Papadopoulos, der er baseret på det faktum, at de sagde, han havde løjet for FBI. Hvad løj han om? Han skulle angiveligt have fået fortalt, at russerne havde hacket e-mails; han skulle angiveligt være mødtes med en russisk professor – der nu viser sig at være fra Malta – og denne russiske professor introducerede ham til Putins niece – der viste sig ikke at være Putins niece – og hele historien stinker simpelt hen af en klassisk FBI-britisk 'sting-operation'.

I går, tror jeg, det var, mindede du folk om, at din mand engang sagde, at, når man befinder sig i en sådan kamp, så kan man ikke bare slå tilbage, og Trump er selvfølgelig rimelig effektiv mht. at slå tilbage; men, at man må udmanøvrere fjenden. Hvordan kunne han gøre det?

Zepp-LaRouche: En mulighed, der allerede er blevet offentligt diskuteret i diverse publikationer, er ideen om at udnævne en anden særlig anklager, som denne gang skal efterforske Mueller, FBI, briternes rolle, og det er, hvad der faktisk foregår. For, hvis man ser på, hvad der er kommet frem i løbet af de seneste 10 dage eller så, om hele denne affære, så er det, at alle tegn nu viser, at Clinton-kampagnen, DNC, Obamas Hvide Hus; de betalte alle dette advokatfirma Perkins Coie, der igen betalte Fusion GPS, som atter betalte Christopher Steele, den tidligere MI6-agent, for at fremstille skidt. De betalte kontanter for skidt (cash for trash). Steele fremstillede så dette ubeskrivelige »dunkle dossier« om Trump, der intet har på sig, men som blev brugt af FBI og af Clinton-kampagnen, og af Obama, naturligvis, til at smæde Trump.

Men, er det lovligt at bruge efterretningstjenesterne, og endda også en udenlandsk efterretningstjeneste, til at angribe sin politiske modstander i et kapløb om præsidentskabet? Jeg mener, det er det virkelig spørgsmål her, og selv *Wall Street Journal*, af alle steder, og ligeledes *New York Post*, og der er også en britisk avis ved navn *The Week*, og de begyndte alle sammen at sige, at der må være en efterforskning af briternes rolle. I husker måske, at jeg tidligere på året skrev en artikel, hvor jeg sagde, »Det er ikke russerne, det er briterne«. [»The Foreign Power Corrupting U.S. Politics Is London, Not Moscow«, *EIR*, Jan. 20, 2017]¹

Og det er præcis det, det drejer sig om; briternes rolle i at blande sig i USA's interne anliggender, det aftalte spil med Obama-administrationens efterretningstjenester i dette – jeg mener, det er det, som det virkelig drejer sig om her.

Så jeg mener, at Trump bør tage dette op og dristigt gå frem med det, for dette apparat er det, som var i færd med at bringe verden tæt på Tredje Verdenskrig i konfrontationen med Rusland, umiddelbart før valget.

Dét er én vigtig flanke, og en anden kunne blive en lige så vigtig, eller endda vigtigere, flanke, nemlig dristigt at gå i præcis den retning, som hele operationen med

Russia-gate tilsigtede at forhindre: nemlig, at forbedre relationerne med Rusland, med Kina, og jeg mener, at denne forestående rejse til Asien, hvor der også eksisterer det potentiale, at han vil mødes ikke alene med Xi Jinping – det er sikkert – men muligvis også med præsident Putin [på APEC-topmødet i Vietnam] og konsolidere relationen mellem USA, Kina og Rusland, og på denne måde udmanøvrere de folk, der forsøger at forhindre præcis dette.

Schlanger: De indikationer, vi har, er, at bestræbelsen på at stoppe denne rejse ikke vil virke, at præsidenten er forpligtet over for det, og at han er kommet med flere udtalelser om, at han ser frem til at mødes med den kinesiske præsident.

En anden flanke, som du tidligere har nævnt, og som i særdeleshed er tilknyttet LaRouche-bevægelsen, er Glass/Steagall, som udgangspunktet for de fire, grundlæggende love, som en måde, hvorpå disse bankierer kan besejres. I de seneste par dage har der vel været alle disse spekulationer om, hvem, der bliver den næste formand for Federal Reserve; vil Draghi [præsident for den Europæiske Centralbank] begynde at opløse ophobningen af junk-værdipapirer, osv.; men foreløbig har der været meget lidt tale om Glass/Steagall. Det er selvfølgelig noget, der må bringes frem, især, hvis vi skal lykkes med at integrere os i den Nye Silkevej.

Zepp-LaRouche: Ja. De uheldige, og desværre ikke overraskende, nyheder er, at EU-kommissionen nu grundlæggende set har gennemtvunget retningslinjer, der forbyder opdeling af bankerne i EU. Det er virkelig dumt. For, ved at gøre dette, sætter de den eneste måde, hvorpå man kan forhindre det fremstormende finanskrak, ud af spillet. Dette betyder selvfølgelig ikke, at det så er slut, for i det italienske parlament er der et stort, formelt forslag for Glass/Steagall; jeg ved, at der endda er et samarbejde mellem nogle personer i Kongressen og de italienske parlamentsmedlemmer om dette, men jeg mener, der må komme en fornyet indsats, for hvis man fortsætter med det nuværende system, er det kun et spørgsmål om tid, før det hele vil eksplodere.

Som jeg nævnte før, så er en af konsekvenserne af dette, den hastige opløsning af EU. Jeg mener, at situationen i Spanien fortsat er temmelig farlig. I ved, Rajoys spanske regering gjorde den catalanske regering ulovlig; Puigdemont, Cataloniens tidligere præsident, er nu i Bruxelles. Dette kunne føre til en meget vanskelig situation, for, hvis han vender tilbage til Spanien, kunne han blive arresteret; hvis dette fortsætter, kunne den spanske regering forlange Puigdemont udvist af Belgien. Dette er altså europæisk politik! Der er selvfølgelig ingen løsning inden for denne geometri, for grunden til, at der eksisterer denne konflikt mellem catalonierne og den spanske regering, har at gøre med de igangværende problemer i dette finanssystem, og hvis der kommer et krak, kunne dette virkelig ende i totalt kaos.

Så, som jeg tidligere har nævnt, så finder der en enorm indsats sted for at ødelægge nationalstaten. Jeg er ganske forbløffet over, at en kvinde fra det Europæiske Råd for Udenlandske Relationer [ECFR, en tænketank],

1

http://www.larouchepub.com/eiw/public/2017/eirv44n03-20170120/02-04_4403.pdf

Ulricke Guérot – dette råd har en meget nær tilknytning til George Soros – får en hel del medieopmærksomhed på Tysklands kanal 1, og her til morgen var hun på Deutschlandfunk, hvor hun agiterede meget kraftigt for en reform af EU ved at skaffe sig af med nationalstaten og grundlæggende set have et regionernes Europa. Dette er en gammel politik: Den kommer fra Coudenhoven-Kalergi Pan-europæiske Union, europæiske føderalister; det støttes i alle de britiske medier, og det drejer sig om ideen om, at man kan have et Europa, der kun består af regioner – måske 50, 60 uafhængige regioner – og så en overnational regering i Bruxelles. Selvfølgelig ville disse individuelle regioner være alt for svage til at beskytte deres indbygges almene velfærd, alt imens nationalstaten, og især i krisetider, potentielt er den eneste institution, der kan forsvare folkets almene vel.

Og selvfølgelig ønsker de mennesker, der støtter den liberale model, at komme af med nationalstaten af denne grund. Allerede for flere år siden havde vi i USA nogle bankhuse, der sagde, at vi må komme af med de europæiske forfatninger, for disse forfatninger blev alle sammen skrevet i tiden efter krigen, hvor suveræniteten og det almene vel blev understreget alt for meget, og det må vi ændre på.

Så jeg mener, at dette er en meget vigtig kamp, og desværre hersker der megen uenighed i Europa. Man har de østeuropæiske lande, der grundlæggende set alle går i retning af samarbejde med den Nye Silkevej, som er langt mere fordelagtigt for dem; man har en ny Balkan Silkevej, man har en enorm udvikling i 16+1-landene – dvs. de central- og østeuropæiske lande, der arbejder sammen med Kina; men den eneste måde, hvorpå man kan løfte dette op, ville være, at de europæiske regeringer mere klart ville acceptere samarbejdet med Bælte & Vej Initiativet.

Men EU har sat hælene imod, og [EU-kommissionspræsident] Juncker sagde, i sin såkaldte tale om unionens tilstand i september, grundlæggende set, at nu vil de gennemføre mekanismer til at kontrollere kinesiske investeringer. De sidder simpelt hen fast i geopolitik!

Så jeg har meget mere håb på kort sigt for ting, der kunne komme ud af Trumps rejse. Men hvis de imidlertid får et positivt resultat, så mener jeg, at ting i Europa også vil ændre sig, for ideen om, at dette ikkeforenede Europa kunne være i opposition til Rusland, Kina og USA, der samarbejder, er temmelig latterlig.

Så jeg mener, det overordnet set er meget farligt – jeg siger ikke til folk, at de skal sænke paraderne, for verden er endnu ikke i smult vande, men jeg mener, det er meget forhåbningsfuldt. Og jeg vil endnu engang appellere til alle vore lyttere og seere om at komme med om bord sammen med Schiller Instituttet. Dette er en meget vigtig tænketank, og vi har en kulturel bevægelse, ideen om en ny, kulturel renæssance, ideen om, at kulturerne må blive kendt, at folk må kende til de andre kulturers skønhed, og så vil al mistilliden og chauvinismen, og ligegyldigheden og alt mulig andet, gå væk, og folk vil forstå, at verden faktisk er meget smuk. Og da Xi Jinping på den 19. Nationalkongres sagde, at Kina ønsker at arbejde for at gøre

hele verden smuk frem til år 2050, så mener jeg, at dette er noget, der absolut kan opnås: Og vi bør alle tilslutte os denne indsats. Silkevejsånden vokser, når man først kender den.

Schlanger: Jeg har et sidste spørgsmål til dig, Helga, om situationen i Europa, især i Tyskland, hvor du sandsynligvis er den person, der har den største autoritet i disse spørgsmål: Hvad sker der, med Merkels mulighed for at sammensætte en ny regering? Der har netop været dette vanvittige fra de Grønne, hvor de siger, at de totalt vil fjerne kulkraft i Tyskland frem til 2020. Hvordan vil dette fungere, med en koalition med CDU og CSU [Kristendemokraterne]? Kan vi på nogen måde se en ny regering i Tyskland?

Zepp-LaRouche: Det ser meget vanskeligt ud, for det liberale parti [Frie Demokrater] har allerede sagt, at det ikke vil være med, og at det ikke fungerer. Jeg mener, disse Grønne har simpelt hen en anden dagsorden – de ønsker at forvandle Tyskland til et land, der ligner Morgenthau-planen, hvilket siger noget om ophavsmændene til disse ideer.

Jeg mener ikke, det vil fungere. De er kun enige om det såkaldte 'Sorte Nul', som er ideen om et gældsloft, og som desværre allerede findes i den tyske forfatning, men jeg mener ikke, de har nogen vision. Der er ingen af disse partier, der har nogen ideer – Jeg mener, de har ikke udtrykt nogen mening om den Nye Silkevej, de har ikke kommenteret det; deres publikationer, eller publikationer med tilknytning til dem, har endda til dels udtrykt modstand mod Silkevejen. Så mange mennesker siger nu, at vi kan komme ind i det nye år, før vi kender nogen resultater; andre taler om valg i utide.

Så jeg mener ikke, udsigterne til at danne en sådan regering ligefrem er gode; de er i hvert fald ikke spændende. Og min politik har altid været at udmanøvrere Tyskland, for Tyskland under de nuværende betingelser er alt for meget under EU-bureaukratiets kontrol. Hele vejen rundt om Tyskland tilslutter lande sig dette Bælte & Vej Initiativ – jeg har allerede nævnt de øst- og centraleuropæiske lande, Balkan, Italien er på en meget mere positiv kurs; Spanien, Portugal, Schweiz, Østrig. Mange tyske byer er nu ved at vågne og indgår partnerskaber med kinesiske byer – der er industrisammenslutninger, der arrangerer lokale begivenheder. Så jeg mener, at denne idé spredt sig, og jo hurtigere, vi kan hjælpe den med at spredes, desto hurtigere vil verden komme til et bedre sted.

Schlanger: Som du understregede, så er dette et momentum, der ikke kan stoppes. Uanset, hvad de prøver at gøre, så kan de ikke stoppe det. Men vi må sikre, at det kan lykkes i Vesten, og det er én af de vigtigste ting, vi fremlægger for jer, og det er, at Schiller Instituttet, som en medlemsorganisation, har været i fronten for dette helt tilbage fra dets grundlæggelse i 1984. Så check lige vores hjemmeside, <http://newparadigm.schillerinstitute.com/> og vi er tilbage i næste uge, og jeg er sikker på, at der vil være en hel del mere at tale om. Så er vi midt i præsident Trumps rejse til Asien. På gensyn i næste uge, Helga.

Zepp-LaRouche: Farvel så længe.